

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Bc. Ondřeje Šafránka ve věci

žalobkyně: **K. K.**, narozena X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2025, ev. č. UPCR-2025-EP1-D-4046265,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2025, ev. č. UPCR-2025-EP1-D-4046265, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky (dále jen „úřad práce“) ze dne 30. 9. 2025, ev. č. UPCR-2025-EP1-D-70156. Tímto rozhodnutím úřad práce podle § 17 odst. 2 zákona č. 247/2014 Sb., o poskytování služby péče o dítě v dětské skupině, (dále jen „zákon o dětské skupině“) zamítl žádost žalobkyně o udělení oprávnění k poskytování služby péče o dítě v sousedské dětské skupině se zamýšleným názvem *Sousedská dětská skupina*, na adrese X.

Žaloba a její doplnění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2. Žalobkyně v úvodu žaloby (osobně podané u zdejšího soudu dne 11. 12. 2025) namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení zahlazeného trestu, který jí byl uložen v roce 2009. Jednalo se o trest odnětí svobody s podmíněným odkladem na dva roky. Žalobkyně zdůraznila, že tento trest nemá žádnou souvislost s prací s dětmi a odsouzení je již dávno zahlazeno, avšak žalovaný k tomu nepřihlédl. Spolu s touto žalobou současně žalobkyně podala k Okresnímu soudu v Ústí nad Labem žádost o výmaz předmětného odsouzení z rejstříku trestů.
3. Dále žalobkyně namítala neúplné zjištění skutkového stavu s tím, že oba správní orgány ignorovaly že vede řádný život, nikdy nebyla znovu trestána a trest uložený v roce 2009 se týkal oboru finančnictví a nesouvisel s dětmi.
4. Dle žalobkyně porušily oba správní orgány zásadu individualizace tím, že postupovaly mechanicky a bez uvážení.
5. Žalobkyně upozornila, že v průběhu předmětného správního řízení podala více odvolání, přičemž žalovaný odvolací řízení záměrně prodlužoval, neboť například o posledním odvolání ze dne 9. 10. 2025 rozhodl až napadeným rozhodnutím dne 10. 12. 2025. Dále žalobkyně popsala průběh správního řízení, které bylo zahájeno na základě její žádosti o udělení oprávnění k poskytování služby péče o dítě v sousedské dětské skupině ze dne 2. 5. 2025. Zdůraznila, že správním orgánům byla v průběhu celého řízení nápomocna a že v květnu 2025 dala výpověď z pracovního poměru ve Spolkové republice Německo, jelikož předpokládala, že se bude věnovat práci v sousedské dětské skupině. Upozornila, že od září 2025 platí ze svých prostředků prostory pro činnost sousedské dětské skupiny, avšak činnost nemohla zahájit s ohledem na rozhodnutí správních orgánů.
6. V doplnění žaloby ze dne 12. 12. 2025 sdělila žalobkyně, že téhož dne obdržela od Okresního soudu v Ústí nad Labem telefonicky informaci, že její trest z roku 2009 je zahlazen. Dle žalobkyně správní orgány při rozhodování použily údaje o dávno zahlazeném trestu, a tedy využily informaci, která neměla být vůbec dostupná ani použitelná vůči její osobě, čímž porušily zásadu zákonnosti a zásadu ochrany osobních údajů dle § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Správní orgány dle žalobkyně nemohly trest jakkoli zohledňovat ve správním řízení, jelikož při zahlazení trestu se hledí na člověka, jako by nebyl odsouzen. Žalobkyně připomněla, že dle zákona č. 269/1994 Sb., o rejstříku trestů a evidenci přestupků, (dále jen „zákon o rejstříku trestů“) opis z rejstříku trestů obsahuje i zahlazené tresty, přičemž opis mohou použít pouze soudy, policejní orgány a další vyjmenované úřady, nikoli však žalovaný či úřad práce. Proto žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Konstatoval, že součástí řízení o žádosti o udělení oprávnění k poskytování služby péče o dítě v sousedské dětské skupině je posouzení bezúhonnosti a spolehlivosti žadatele, který má být poskytovatelem služby. Dle žalovaného je úřad práce pro tyto účely ze zákona zmocněn vyžádat si výpisy a opisy z Informačního systému rejstříku trestů a Informačního systému evidence přestupků (ISRT a ISEP). Žalovaný upozornil na § 5a odst. 3 písm. b) zákona o dětské skupině, ze kterého plyne, že za nespolehlivou se považuje i osoba, jejíž odsouzení bylo zahlazeno nebo se na ni hledí, jako by nebyla odsouzena.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Replika žalobkyně

8. V replice ze dne 24. 2. 2026 žalobkyně k vyjádření žalovaného uvedla, že žalovaný konstatoval, že žalobkyně nesplňuje podmínku spolehlivosti, aniž by však uvedl, z jakého zákonného ustanovení tak dovozuje. Dle žalobkyně v rozhodnutích obou správních orgánů ani ve vyjádření k žalobě není nikde uvedeno, že by byla žalobkyně odsouzena, není ani specifikováno, jaká konkrétní skutečnost má údajnou nespolehlivost zakládat; je pouze obecně odkazováno na nesplnění podmínky spolehlivosti. Proto žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
9. Dle žalobkyně správní orgány nemohly dovozovat nesplnění podmínky spolehlivosti na základě odsouzení, které bylo zahazeno. Takový postup byl v rozporu s principem právní jistoty a se smyslem zahazení odsouzení.
10. V další části repliky žalobkyně popsala osobní a profesní dopady napadeného rozhodnutí, přičemž zdůraznila, že má již připraveny prostory pro sousedskou dětskou skupinu a je připravena zahájit činnost. V důsledku opakovaného zamítnutí její žádosti je však již více než rok vedena jako nezaměstnaná v evidenci úřadu práce.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly soudem zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Jádrem sporu mezi účastníky je posouzení spolehlivosti žalobkyně coby žadatelky o udělení oprávnění k poskytování služby péče o dítě v sousedské dětské skupině. Spolehlivost žadatele je totiž dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o dětské skupině podmínkou pro udělení zmíněného oprávnění.
15. Podle § 5a odst. 1 zákona o dětské skupině „za bezúhonnou se pro účely tohoto zákona považuje osoba, která nebyla pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin nebo pro trestný čin spáchaný z nedbalosti v souvislosti s vykonáváním činnosti péče o dítě nebo činností s ní srovnatelných, anebo pro trestný čin proti rodině a dětem, jehož spáchání může mít vliv na způsobilost k výkonu péče o dítě, nebo na niž se hledí, jako by nebyla odsouzena“.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Podle § 5a odst. 3 písm. b) zákona o dětské skupině „za spolehlivou se pro účely tohoto zákona nepovažuje fyzická osoba, která byla odsouzena pro trestný čin podle odstavce 1, i když odsouzení bylo zahaleno nebo se na ni hledí, jako by nebyla odsouzena z jiného důvodu“.
17. Podle § 5a odst. 5 zákona o dětské skupině „za účelem prokázání spolehlivosti si Úřad práce vyžádá podle zákona o rejstříku trestů a evidenci přestupků opis z rejstříku trestů a opis z evidence přestupků spravované Ministerstvem spravedlnosti“.
18. Institut sousedské dětské skupiny byl zaveden do zákona o dětské skupině novelizujícím zákonem č. 84/2025 Sb. s účinností od 1. 5. 2025. Poskytovatel služby péče o dítě v sousedské dětské skupině je v souladu s § 2 odst. 4 zákona o dětské skupině zároveň pečující osobou. Proto na takového poskytovatele klade zákon přísnější požadavky. Musí dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o dětské skupině splňovat nejen podmínku bezúhonnosti, nýbrž i podmínku spolehlivosti.
19. V důvodové zprávě k zákonu č. 84/2025 Sb., kterou zmiňoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí, se k podmínce spolehlivosti uvádí: „Kromě bezúhonnosti dle § 5a bude v sousedských dětských skupinách kontrolována také spolehlivost u poskytovatele, kterým je pečující osoba v sousedské dětské skupině, a v případě poskytování služby v obydlí poskytovatele rovněž u osoby sdílející s ním obydlí. Ministerstvo práce a sociálních věcí si bude moci vyžádat opis z rejstříku trestů a opis z evidence přestupků spravované Ministerstvem spravedlnosti stanovených osob. Překážkou v péči o děti budou také již zahalované tresty a spáchání souvisejících přestupků za účelem maximální ochrany dětí a vytvoření bezpečného prostředí vzhledem k tomu, že se jedná o typ péče tzv. „za zavřenými dveřmi“, mimo zařízení, a je třeba zvýšené opatrnosti z důvodu péče o zvláště zranitelné osoby. V sousedské dětské skupině se předpokládá zajištění péče o nejmenší děti, které neumí mluvit ani se bránit.“
20. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že se v něm nachází jednak výpis z rejstříku trestů ze dne 2. 5. 2025, který doložila sama žalobkyně a dále opis z rejstříku trestů ze dne 9. 6. 2025, který si obstaral úřad práce. Ve výpisu z rejstříku trestů nemá žalobkyně uveden žádný záznam. Naproti tomu v opisu rejstříku trestů je jeden záznam, a to odsouzení žalobkyně rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, sp. zn. 2 T 5/2009, pro trestný čin dle § 140 odst. 2 alinea 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, (dále jen „trestní zákon“). Jednalo se o účastenství dle § 10 odst. 1 písm. b) trestního zákona. Žalobkyni byl uložen podmíněný trest odnětí svobody o délce 2 roky se zkušební dobou rovněž 2 roky do 25. 6. 2011. Dále je uvedeno, že se žalobkyně osvědčila ke dni 8. 8. 2011.
21. S ohledem na výše uvedené skutečnosti je zřejmé, že žalobkyně byla v minulosti odsouzena pro trestný čin padělání a pozměňování peněz dle § 140 odst. 2 alinea 1 trestního zákona, kterého se dopustila jakožto návodce. Podle § 3 odst. 3 trestního zákona je k trestnosti činu třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li tento zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti. V § 140 trestního zákona není uvedeno, že by zmíněný trestný čin mohl být spáchán ve formě nedbalosti, z čehož je zřejmé, že se jedná o úmyslný trestný čin.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval na základě opisu z rejstříku trestů, že žalobkyně byla odsouzena pro úmyslný trestný čin, a tudíž nesplňuje podmínku spolehlivosti dle § 5a odst. 3 písm. b) zákona o dětské skupině. Tento závěr žalovaného odpovídá výše citované zákonné úpravě. Žalobkyně totiž byla odsouzena za úmyslný trestný čin. Z § 5a odst. 1 zákona o dětské skupině plyne, že je rozlišováno vícero kategorií trestných činů. Na prvním místě je uveden úmyslný trestný čin, přičemž se jedná o jakýkoli úmyslný trestný čin. Naproti tomu u nedbalostních trestných činů právní úprava rozlišuje, zda Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

souvisely s péčí o dítě, či nikoli. V případě žalobkyně se jednalo o úmyslný trestný čin, a proto není vůbec relevantní námitka žalobkyně, že jí spáchaný trestný čin se netýkal dětí. Dle výše citovaného § 5a odst. 3 písm. b) zákona o dětské skupině se osoba nepovažuje za spolehlivou, jestliže byla odsouzena pro trestný čin podle odstavce 1, což je případ žalobkyně.

23. Z citovaného § 5a odst. 3 písm. b) zákona o dětské skupině dále plyne, že při posuzování spolehlivosti není podstatné, zda a kdy bylo odsouzení žadatele zahlazeno, případně zda se na žadatele hledí, jako by nebyl odsouzen z jiného důvodu. Proto není důvodná námitka žalobkyně, že odsouzení je již dávno zahlazeno a že k tomu správní orgány měly přihlédnout. Platná právní úprava totiž výslovně správním orgánům ukládá, že musí při posuzování spolehlivosti žadatele přihlédnout k záznamu v opisu rejstříku trestů, byť by odsouzení již bylo zahlazeno. To je rozdíl oproti posuzování podmínky bezúhonnosti žadatele, kdy se vychází dle § 5a odst. 2 zákona o dětské skupině z výpisu z rejstříku trestů.
24. K žalobní námitce neúplného zjištění skutkového stavu, kdy dle žalobkyně oba správní orgány ignorovaly, že vede řádný život, soud uvádí, že právní úprava nedává správním orgánům v tomto případě možnost zohlednit, zda žalobkyně vede řádný život. Podstatné je pouze odsouzení žalobkyně za úmyslný trestný čin.
25. Proto soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že správní orgány postupovaly mechanicky a bez uvážení. Z platné právní úpravy totiž neplyne, že by správní orgány mohly vyhovět žádosti žalobkyně za situace, kdy nesplnila podmínku spolehlivosti danou zákonem.
26. K žalobní námitce, že žalovaný záměrně prodlužoval odvolací řízení, soud uvádí, že i kdyby došlo k průtahům ve správním řízení, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí. Navíc dle soudu k žádným zásadním průtahům nedošlo. Řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobkyně ze dne 2. 5. 2025. Úřad práce napoprvé zastavil řízení z důvodu, že žalobkyně nesplňuje podmínku spolehlivosti. Následně v prvním odvolacím řízení žalovaný v horizontu několika týdnů zrušil rozhodnutí úřadu práce s odůvodněním, že při nesplnění podmínky spolehlivosti žadatelem nelze zastavit řízení, nýbrž je třeba meritorně rozhodnout. To úřad práce učinil rozhodnutím ze dne 30. 9. 2025, proti němuž podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 10. 12. 2025. Celé správní řízení tak trvalo cca 7 měsíců.
27. K žalobní námitce, že opisy z rejstříku trestů mohou vyžadovat jen soudy a úřady uvedené v zákoně o rejstříku trestů, soud uvádí, že úřady oprávněné k vyžádání opisu z rejstříku trestů jsou uvedeny v § 10 odst. 1 zákona o rejstříku trestů. Pod písm. e) zmíněného ustanovení jsou jako oprávnění žadatelé o opis z rejstříku trestů uvedeny „jiné orgány nebo osoby, pokud tak stanoví zvláštní právní předpis“. K tomu soud uvádí, že tímto zvláštním předpisem je výše citovaný § 5a odst. 5 zákona o dětské skupině, který ukládá úřadu práce povinnost vyžádat si opis z rejstříku trestů za účelem prokázání spolehlivosti. Postup úřadu práce při vyžádání opisu z rejstříku trestů byl tudíž v souladu s právní úpravou. Proto soud nepovažuje za důvodnou námitku žalobkyně, že vyžádáním opisu z rejstříku trestů správní orgány porušily zásadu zákonnosti a zásadu ochrany osobních údajů.
28. K námitce žalobkyně v replice, že v rozhodnutích správních orgánů je pouze obecně odkazováno na nesplnění podmínky spolehlivosti, aniž by bylo specifikováno, jaká konkrétní skutečnost má údajnou nespolehlivost zakládat, soud opakuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoznačně uvedl, že žalobkyně byla odsouzena za úmyslný trestný čin, a že tudíž nesplňuje podmínku spolehlivosti dle § 5a odst. 3 písm. b) zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dětské skupině. Zároveň žalovaný specifikoval soud, spisovou značku rozhodnutí a datum jeho vydání. Žalobkyni soud přisvědčuje v tom, že v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí není uveden konkrétní trestný čin, kterého se žalobkyně dopustila; není uveden název trestného činu, skutkový popis ani právní kvalifikace. Absence těchto údajů však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož podstatné informace byly v napadeném rozhodnutí uvedeny. Ostatně žalobkyně neuplatnila v žalobě argumentaci směřující například k tomu, že se jedná o nedbalostní trestný čin.

29. Soud shrnuje, že žalobkyně jakožto žadatelka o udělení oprávnění k poskytování služby péče o dítě v sousedské dětské skupině sice splnila podmínku bezúhonnosti dle § 5a odst. 1 zákona o dětské skupině, jelikož při posuzování bezúhonnosti se bere v úvahu zahlazení odsouzení. Žalobkyně však nesplnila podmínku spolehlivosti, kdy se k zahlazení odsouzení nepřihlíží. Platná právní úprava v důsledku snahy o zvýšenou ochranu dětí (viz citovaná důvodová zpráva výše) v současné době neumožňuje žalobkyni splnit podmínku spolehlivosti.
30. K žalobní argumentaci ohledně dopadů napadeného rozhodnutí (nevyhovění žádosti) do soukromého života žalobkyně, soud podotýká, že právní úprava účinná od 1. 5. 2025, která zavedla institut sousedské dětské skupiny, byla od počátku jednoznačná v tom směru, že pokud se žadatel kdykoli v minulosti dopustil úmyslného trestného činu, nemůže splnit podmínku spolehlivosti. Tato skutečnost mohla a měla být žalobkyni zřejmá od počátku platnosti zmíněné právní úpravy.
31. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Současně pak podle § 60 odst. 1 s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 27. dubna 2026

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.